

בני ברבש:

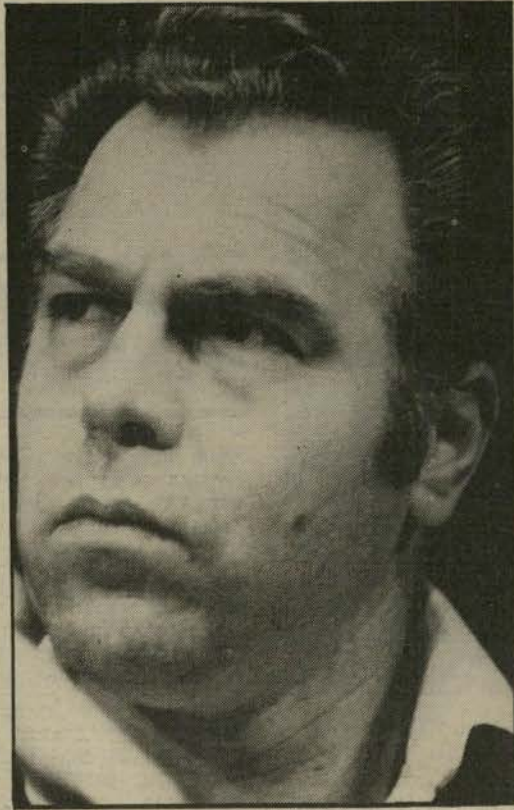
**..הם המשיכו לצרוח:
"אריק מלך ישראל!"**

לפני מילחמת-הלבנון פירסם בני ברבש, סגן-אלוף במלואים ומראשי תנועת "שלום עכשיו" מיכתב ב"העולם הזה" - העיתון היחיד שחשכים לפרסם את המיכתב, על פי עדותו של ברבש. היה זה מיכתב גלוי לראש-הממשלה, שבו האשים ברבש את ראש-הממשלה בשיסוי אוהדיו נגד כל מי שמתנגד לדיעותיו. בני ברבש הרחיק לכת עד כדי נבואה, וכתב לראש-הממשלה כי אם יבוא יום ומישהו יתקע כדור בגבו, יהיה זה באשמתו של ראש-הממשלה, אשר הסיתו המון פרוץ נגד מתנגדיו הממשלה.

היום, שמונה חודשים מאוחר יותר, הפכה הנבואה לאמת. הכדור לא נורה כנגדו של ברבש, אבל אמיל גרינצווייג נרצח.

הרצח היה מפתיע, אבל לא בלתי-צפוי. האווירה שנוצרה בחצי השנה האחרונה הכשירה את הקרקע לקראת התארגנויות מהסוג הזה. כאשר מתחילים להבדיל בין דם יהודי ודם ערבי, ברור כי לא ירחק היים שבו יכול להיות דם אשכנזי או דם ספרדי, דם ימני או דם שמאלי. כשהחוק איננו שווה לפני כולם, כל המיסגרות נפרצות, וכשיש חוק לערבי וחוק ליהודי, ויש יהודי הקם להגן על הערבי הנחות - דמו מותר לכל.

יש קשר בין מי שקובע את הסטנדרטים ובין אלה שמתרגמים את התפיסות של המיימשל ופועלים להגנתו. כעת מתווכחים מי היה הרוצח. זה לא רלוונטי. מה חשוב הוא מה שקרה אחרי הרצח. כי גם אם נגיה שהרוצח היה מטורף וחולגין, הרי התנהגות תומכי אריק שרון אחרי זריקת הרימון מצביעה על אשמה לפחות וזה לזו של משליך הרימון. הם הפריעו לפנות, הפריעו בחדרהמיון, המשיכו לתקוף ולאיים. הדבר ההגייוני היה שכולם יתפורו אבלים וחטויי ראש, אבל זה לא קרה. הם לא התאבלו. הם לא התביישו. הם לא היו חטויי ראש. הם המשיכו לצרוח "אריק מלך ישראל".

ד"ר אריאל רוזן-צבי:

**.. י ו ס ק ש ה
לעולם המישפטי!"**

מה שקרה ביום השישי בצהרנים בלישכת עורכי-הדין הוא חרפה לכל עורכי-הדין ומישפטן המכבד את עצמו. התביישתי בשמו של הפרופסור המכובד דוד ליבאי, שישב על שולחן הנשיאות לצידו של אריק שרון, התביישתי בשמם של כל עורכי-הדין ממכרי, שזיהיתי על מסך הטלוויזיה. הם הניחו לאריק שרון מדושן-העונג להצחיק אותם, לרכל איתם על תוצאות ותגובת החלב של ישראל בשעה שאשמות כל-כך חמורות חוטחו בו, ותוא נהג כאילו הוא גיבור היום. התחושה שלי היתה, שלא הייתי רוצה שאיש מבין אותם המתענגים על דבריו של שר-השרון המסרב להתפטר ייצג אותי.

ונהג, מצאתי צדיק אחד בסדום - הד"ר למיש-פטים אריאל רוזן-צבי מאוניברסיטת תל-אביב, איש דתי מתנועת "נתיבות שלום", שהיא המקביל הדתי של "שלום עכשיו".

ד"ר רוזן צבי אמר בכינוס החירום של "שלום עכשיו" שהתקיים ב"צוותא" את הדברים הבאים:

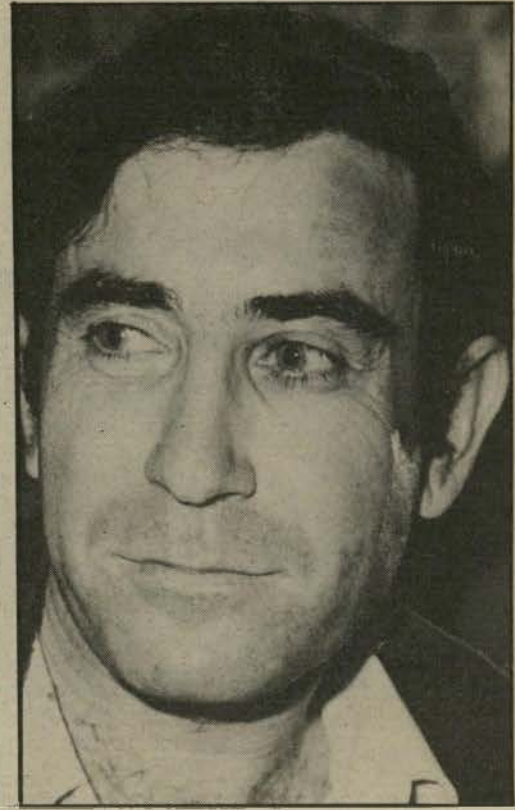
נועקתי לכאן היום כחבר לישכת עורכי-הדין, וזה לא כבוד היום להיות חבר בלישכה זו. אני מלמד מישפטים באוניברסיטה, ואני מקוה שכאשר תלמידי יתקבלו ללישכת עורכי-הדין, יהיה זה כבוד גדול יותר.

אני חשבתי שועדת-החקירה תיצור אוזירת חשבון הנפש. שיבוא בעיקרו מצד עורכי-הדין - כמעט שרציתי להגיד עורכי-הדין - ובמקום דרישה ליישם את המלצות הוועדה כרוחן וכלשונן, ביקרו המישפטים את הוועדה. כאשר קראתי לראשונה את הדו"ח, לא היה לי צל של ספק שהניסוח שלו היה חרימשמעי.

היה ברור מקריאת הדו"ח שהמסקנה היא אחת. היום, בניסוח מתיישר של היועץ המישפטי, ניתנה גרשפנקה לכך ששרהביטחון-לשעבר ימשיך להיות שר בממשלה הזאת.

אנחנו צריכים להתאחד היום תחת רעיון אחד: רעיון שילטון החוק. השאלה היא האם אנו חוסים כיום תחת צל כנפי הרעיון הזה. כאשר סופר לי על אוזירת הבדחנות ששררה בארוחת לישכת עורכי-הדין, כאשר סופר לי ששרהביטחון-לשעבר - שאמר כי לא יאכל יותר בורקס של תרד וגבינה - אכל שם ארוחה דשנה; כאשר סופר לי שדבריו לא זכו לאף מענה - ידעתי שזהו יום קשה לעולם המישפט בישראל.

אני רוצה להעיר עוד הערה אחת: כאשר ראש לישכת עורכי-הדין מבקר את דו"ח ועדת-החקירה, זה מותר בתנאי שזו ביקורת סבירה. אבל כאשר אמנון גולדנברג, שייצג לקוח לפני ועדת-החקירה, תביקורת שלו מדהימה: הוא טען שהוועדה חרגה מסמכותה. ואני סבור הייתי שגדולתה של הוועדה בכך שבחנה עניינים ציבוריים-מעשיים של האכזריות באמות-מידה מישפטיות. שהן מחמירות מאמות-מידה ציבוריות, וגדר לתה בכך שהפכה חומר בלתי-שיפטי לשיפטי כל-יך.

פרופ' שלמה בן-עמי:

**..השילטון מחולל
פאשיזם צייה!"**

פרופסור שלמה בן-עמי הוא ראש בית-הספר להיס-טוריה של אוניברסיטת תל-אביב ומומחה למישטרים מאשיסטיים.

האם אתה מופתע מהרצח הסולימי שר אמיל גרינצווייג?

זה לא אמור היה להפתיע. לא כשאת מסתכלת על התהליך שהתחולל כאן מאז 1967, לא אחרי שעשים לגיטימציה לתרת דמה של האופוזיציה המתנגדת לדיעות הממשלה. מי שמגונן כיום על הזכויות של הערבים מערער על תפיסת הבנינים והתחיה, הנותנת את הטון ברוב - וזה לא צריך להפתיע. זה גובע מהאסימטריה שבין הימין והשמאל בישראל.

האסימטריה הזו אופיינית לתחילתם של מישטרים פאשיסטיים.

כן, בהחלט. גם השמאל האיטלקי של תקופת מוסוליני היה נמר של נייר, ואילו הימין היה חסר-מעצורים. אפשר להשוות בין הפאשיזם של מוסרי ליני ובין התנהגות הימין בארץ כיום?

בהחלט. גם פה יש שמאל גדול, המאמין בערכיה של חברה פלורליסטית, ולעומתו יש ימין המאמין כי ימות המשיח מצדיקים כל דבר.

אני לא מאמין שהאסימטריה הזו בין השמאל לימין תיעלם, ולכן יש תיקוה, מכיוון שאני לא מאמין שהשמאל הישראלי יגיב בטרור על טרור.

ואז יש סיכוי שהימין יגביר את הטרור.

אני מדבר על הטוח המיידית, לטוח רחוק אני בהחלט רואה תהליך של קיטוב בלתי-נמנע. אל תשכחי שבסבסטיה נוכחנו לדעת, שהם מסוגלים לירות גם בחיילים, ושהעימות יבוא כאשר הם יאלצו - מכורה בחירה דמוקרטית או אילוצים מדיניים כלכליים - להחזיר את הגדה המערבית. הרי שר-הביטחון מלפני כמה שעות כבר קרא פעם אחת שלא למלא פקודות.

אני לא רואה ברצח של אמיל כל הפתעה, ואני לא אומר זאת כחוכמה לאחר מעשה. שמו של הנפגע היה עלום, אך לא שמו של המחנה שייפגע. מישהו שיחרר נחשולי שיגאה וברק בעיניים. האנשים שורקו את הרימון שהאמינו, כי הם ממלאים אחרי רצונו האול-טימטיבי של המנהיג.

מהו בכל זאת ההבדל בין מה שמת"חולל פה כעת, ובין מה שהתחולל באירופה של מופלדיני והיטלר?

תהליך הרדיקליזציה באירופה בא מהרחוב, ואילו בארץ התהליך בא מהשילטון. כאן לא הרחוב הוא שמשפיע על השילטון, אלא השילטון הוא שמשפיע על הרחוב. יש פה תהליך של פאשיזציה שמחולל אותו השילטון. הרחוב נותן מהשילטון, הרחוב לא יכול להפסיק את התהליך הזה. אבל השילטון יכול רק השילטון יכול לשים קץ לתהליך הנורא של הפאשיזציה, שמתחולל לנגד עינינו במדינת-ישראל.